

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 stycznia 2020 r.

Pozwem z dnia 9 sierpnia 2018 r. powód A. P. (1) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. 2.544,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania. Na uzasadnienie powyższego powód wskazał, że w dniu 29 czerwca 2016 r. na portalu aukcyjnym (...) zakupił od M. W. obraz olejny. Sprzedający po otrzymaniu zapłaty, w dniu 2 lipca 2017 r. nadał do niego paczkę z usługą (...) z obrazem za pomocą firmy kurierskiej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Przesyłkę tę pod nieobecność powoda dostarczono do mieszkania powoda w dniu 5 lipca 2017 r. żonie powoda A. P. (2) i okazało się, że paczka ta jest przedziurawiona na wylot a obraz jest uszkodzony i rozdarty. Na tą okoliczność kurier dostarczający przesyłkę w obecności żony powoda sporządził protokół szkody. Powód złożył reklamację usługi, która nie została uznana przez stronę pozwaną. Powód zwrócił się z prośbą do (...) w K. o renowację uszkodzonego obrazu, którą ukończono w dniu 28 sierpnia 2017 r. i za którą powód zapłacił 2044 zł. Powód wniósł powództwo przeciwko (...) Polska do Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej, który powództwo oddalił z uwagi na brak legitymacji procesowej biernej i wskazując, że pozwanym winna być spółka (...) w W. przy ul. (...). Wobec działań spółki (...) w W. zmierzających do wprowadzania w błąd swoich klientów złożył pozew przeciwko (...) sp. z o.o. w W., wnosząc również o zasądzenie od w/w firmy zadośćuczynienia w wysokości 1000 zł za umyślne wprowadzenie w błąd powoda i za poniesione straty moralne, ponieważ ta sprawa zupełnie go pognębiła i przybiła a podejmowane przez niego środki prawne powodują u niego duże zdenerwowanie.

(pозew k. 5-8).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany podniósł zarzuty przedawnienia roszczeń strony powodowej, braku odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę nadania do przewozu rzeczy wyłączonych z przewozu oraz braku odpowiedzialności pozwanej za szkodę za niewłaściwe opakowanie przesyłki. Uzasadniając zarzut przedawnienia roszczenia wskazał, że zgodnie z art. 77 ust. 1 Prawa przewozowego roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Zdaniem pozwanego okres przedawnienia roszczenia powoda upłynął już w dniu 12 lipca 2017 r. zaś powód wniósł pozew do Sądu dopiero 8 sierpnia 2018 r., a więc rok i dwadzieścia siedem dni po upływie terminu przedawnienia. Uzasadniając zarzut wyłączenia odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę w przesyłce wskazał, że strona pozwana nie odpowiada za uszkodzenie przesyłki, jeżeli uszkodzenie to powstało z przyczyn niewywołanych winą przewoźnika występujących po stronie odbiorcy lub nadawcy. Pozwana wskazała, że zgodnie z Warunkami Wykonywania Usług w Zakresie Przesyłania i Doręczania Przesyłek dzieła sztuki są wyłączone z przewozu, co oznacza, że nadawca nadał przesyłkę, która podlega wyłączeniu z przewozu, co powoduje zwolnienie strony pozwanej z odpowiedzialności. Ponadto zdaniem pozwanej przesyłka była nieprawidłowo przygotowana do przewozu.

(odpowiedź na pozew - k. 38-46).

W odpowiedzi na powyższe, powód rozszerzył żądanie tytułem zadośćuczynienia do kwoty 4.000 zł oraz podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

(pismo k. 73-86v)

Pismem procesowym z dnia 1 sierpnia 2019 r. pozwana poinformowała, iż doszło do połączenia w trybie art. 492 par. 1 pkt 1 Kodeksu spółek handlowych spółki (...) sp. z o.o." i spółki (...) sp. z o.o." w wyniku którego spółka (...) sp. z o.o. weszła we wszystkie prawa i obowiązki (...) sp. z o.o.". Pozwana podtrzymała w całości swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(pismo k. 106-108)

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2020 r. Sąd zawiesił na podstawie art. 174 par. 1 pkt 1 k.p.c. postępowanie w sprawie oraz podjął postępowanie z udziałem następcy prawnego pozwanego – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

(postanowienie k. 126)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

29 czerwca 2016 r. A. P. (1) kupił na portalu (...) obraz olejny o wymiarach 97 cm x 76 cm z sygnaturą „Ajwazowski 1889” od M. W.. Po otrzymaniu zapłaty, w dniu 2 lipca 2017 r. M. W. nadał do powoda paczkę z obrazem za pośrednictwem pozwanego.

(dowód: protokół przekazania towaru – k. 9).

Kurier strony pozwanej dostarczył paczkę do odbiorcy w dniu 5 lipca 2016 r. Obraz był zapakowany w opakowanie kartonowe, które było uszkodzone w momencie odbioru. Brak było oznaczeń ostrzegawczych oraz zabezpieczeń. Uszkodzenie miało postać przedziurawienia. Obraz był wgnieciony oraz rozdarty. Protokół szkody został podpisany przez żonę powoda oraz kuriera.

(dowód: protokół szkody k. 10, wydruk „potwierdzenie doręczenia” k. 49).

Pismem z 9 lipca 2016 r. A. P. (1) złożył reklamację przesyłki, która została uznana przez stronę pozwaną za niezasadną w całości, gdyż zawartość przesyłki stanowiło dzieło sztuki-obraz, który jest towarem niedozwolonym do transportu przez (...) Paczki. Pozwany otrzymał pismo 2 sierpnia 2016 r. Pismem z dnia 9 sierpnia 2016 roku pozwana odmówiła uznania w całości zgłoszonej przez powoda reklamacji. Powód pismem datowanym na 29 sierpnia 2016 r. odwołał się od decyzji.

(dowód: wydruk e-mail k. 11-11v, formularz zgłoszenia reklamacji k. 12-13v, pismo k. 14-16, pismo k. 17, pismo k. 18-19, pismo k. 50).

A. P. (1) zlecił (...) w K. renowację obrazu olejnego wobec jego rozdarcia. Za wykonaną naprawę (...) w K. wystawiło fakturę dnia 28 sierpnia 2017 r. na kwotę 2044 zł.

(pismo k. 20, faktura k. 22)

Pismem datowanym na 22 września 2017 r. A. P. (1) wezwał (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do zawarcia ugody wnosząc o zwrot poniesionych przez powoda kosztów obejmujących renowację tego obrazu w kwocie 2044 zł oraz wskazał jako zadośćuczynienie kwotę do zapłaty w wysokości 1000 zł. W odpowiedzi na powyższe, pozwana podtrzymała swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie.

(pismo z potwierdzeniem nadania k. 24, pismo k. 25)

Spór w niniejszej sprawie nie dotyczył stanu faktycznego, zaś kwestii prawnych. W ocenie Sądu powód wykazał fakt uszkodzenia obrazu, dlatego też Sąd nie widział potrzeby dalszego prowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w sprawie niniejszej podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Przepisy kodeksu cywilnego o umowie przewozu mają moc ograniczoną, gdyż stosuje się je w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odmiennymi przepisami (art. 775 k.c.). Podstawowym aktem pozakodeksowym dotyczącym przewozu jest ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe, regulująca przewóz osób i rzeczy, wykonywany odpłatnie na podstawie umowy, przez uprawnionych do tego przewoźników (art. 1 ust. 1 - Dz. U. z 2015 r., poz. 915), która to ustawa znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie.

Stosownie do art. 65 ustawy prawo przewozowe, przewoźnik ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstałe w okresie od przyjęcia przesyłki do przewozu do jej wydania oraz za opóźnienie w przewozie przesyłki, chyba że utrata, ubytek lub uszkodzenie albo opóźnienie w przewozie przesyłki powstały z przyczyn występujących po stronie nadawcy lub odbiorcy, niewywołanych winą przewoźnika, z właściwości towaru albo wskutek siły wyższej. W świetle przytoczonej regulacji, przewoźnik za utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki w okresie od jej przyjęcia do wydania i za opóźnienie w jej przewozie odpowiada na zasadzie ryzyka, choćby nie zawinił wyrządzonej szkody. Od odpowiedzialności odszkodowawczej zwalnia go udowodnienie, że utrata, ubytek lub uszkodzenie albo opóźnienie w przewozie przesyłki nastąpiło z przyczyny określonej w art. 65 ust. 2 prawa przewozowego, do których zalicza się przyczyny występujące po stronie nadawcy lub odbiorcy, niewywołane winą przewoźnika, właściwości towaru oraz siłę wyższą. Z chwilą odebranie przesyłki na odbiorcę przechodzi legitymacja czynna do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych z tytułu umowy przewozu (art. 53 ust. 4 prawa przewozowego).

Na kanwie niniejszego postępowania ocenie podlegała odpowiedzialność pozwanej z tytułu zaistnienia szkody. Podnieść w tym miejscu jednak należy, że pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda, który to zarzut skutecznie podniesiony powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone, a dotyczy to nie tylko roszczenia głównego ale i odsetek za opóźnienie.

Należy wskazać, iż instytucja przedawnienia roszczeń majątkowych uregulowana została w art. 117 i nast. k.c. Przedawnieniu ulegają tylko roszczenia majątkowe, o czym stanowi wprost art. 117 § 1 k.c. Taki charakter ma niewątpliwie dochodzone przez powoda w niniejszej sprawie roszczenie. Ogólną regulację odnośnie do terminów przedawnienia zawiera natomiast art. 118 § 1 k.c. Stosownie do niego, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jak wynika z powyższego, przewidziane w art. 118 k.c. terminy przedawnienia, jako terminy ogólne, mogą ulec skróceniu lub wydłużeniu z mocy szczególnego uregulowania ustawowego. Nadto roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się każdorazowo najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Odnośnie zaś do wymagalności roszczenia to wskazać należy, iż obowiązujące przepisy wprawdzie nie definiują wymagalności, ale w orzecznictwie przyjmuje się, że jest to stan, w którym wierzyciel uzyskuje możliwość żądania zaspokojenia, a dłużnik jest obciążony obowiązkiem spełnienia świadczenia. Ogólne określenie terminu wymagalności stanowi przepis art. 455 k.c., z tym, że podstawową zasadą jest związanie terminem oznaczonym w umowie, wynikającym z ustawy lub z orzeczenia odpowiedniego organu. Z jego nadejściem następuje wymagalność oraz zaczyna biec przedawnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 77 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe, roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty (ust. 4). Mając zaś na uwadze, iż w myśl art. 75 ust. 1 i 2 przywołanej ustawy, dochodzenie roszczeń z tytułu przewozu możliwe jest dopiero po bezskutecznym wezwaniu do zapłaty, przy czym za bezskuteczne wezwanie rozumie się wezwanie, którego dłużnik nie uregulował w terminie 3 miesięcy od dnia jego doręczenia, bieg terminu przedawnienia zawiesza się na okres objęty powyższą procedurą, nie dłużej jednak niż na okres 3 miesięcy.

Skoro zaś w dniu 5 lipca 2016 r. została dostarczona przesyłka, a powód reklamację wniósł w dniu 2 sierpnia 2016 r., na którą otrzymał odpowiedź 9 sierpnia 2016 r. tym samym roczny termin przedawnienia upłynął w dniu 12 lipca 2017 r.

W związku z powyższym, wobec skutecznie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, uznać należało roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu za przedawnione, a zarzut przedawnienia za skuteczny.

Mając na uwadze powyższe, sąd a limine oddalił powództwo w całości jako przedawnione, o czym orzekł w punkcie 1. wyroku. Dalsze rozważania w przedmiocie odpowiedzialności pozwanej za szkodę oraz wysokości dochodzonego świadczenia w kontekście sformułowanego zarzutu przedawnienia były bezprzedmiotowe.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Wobec oddalenia powództwa w całości, uznać należało, iż to strona powodowa jest stroną przegrywającą w niniejszym postępowaniu, dlatego też to powód powinien ponieść w całości koszty pozwanego, na które składały się: koszty zastępstwa procesowego w wysokości określonej w § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obowiązującej na dzień wniesienia powództwa, to jest 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć powodowi z pouczeniem o apelacji (nowe pouczenie nr 36)